

Arrest

nr. 132 656 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat G. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 25 juni 2012 ongegrond verklaard. Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 5 mei 2014 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

De heer

Il est enjoint à Monsieur

Naam/nom: K. (...). E. (...) K. (...).

Voornaam/prénom: /

Geboortedatum/dat de naissance: (...)

Geboorteplaats/ lieu de naissance:

Nationaliteit/nationalité: Marokkaanse/marocain

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 12/05/2014.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les jours de la notification de décision / au plus tard le 12/05/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van de arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 05/07/2012.

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre

1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits

suivants :

Article 7, alinéa 1:

X 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 74/14 :

X article 74/14 §3,4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable au moment de son arrestation.

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifié le 05/07/2012”

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat de taal van de rechtspleging in casu het Frans is, zodat onderhavige zaak niet door een Nederlandstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou mogen worden behandeld. De raadsvrouw baseert deze stelling op twee elementen. Ten eerste wijst zij erop dat de bestreden beslissingen in twee landstalen werd opgesteld, met name het Frans en het Nederland. Daarnaast vermeldt zij dat verzoeker een in het Frans opgestelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

De bestreden beslissing betreft een bestuursmaatregel die werd genomen na controle of verzoeker voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, ze betreft een ambtshalve maatregel nadat bij controle door de scheepvaartpolitie van Zeebrugge werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de wettelijk vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten en geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is derhalve geen antwoord op enige aanvraag vanwege verzoeker.

Conform artikel 39, §1 juncto artikel 17, §1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werd de bestreden beslissing, die is opgesteld in twee landstalen, met name het Frans en het Nederlands, aan verzoeker betekend in Zeebrugge, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied.

Dienvolgens dient de Raad overeenkomstig artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet, de zaak in het Nederlands te behandelen. De taal van de rechtspleging staat de partijen niet ter keuze. Derhalve kan niet worden ingegaan op de vraag van de raadsvrouw van verzoeker om de zaak in het Frans te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad dient echter op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: BUPO-verdrag), van de artikelen 74/13 en 74/14 § 3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht. Verzoeker stelt tevens dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“En ce que la partie adverse n'indique pas les raisons pour lesquelles elle a délivré un ordre de quitter le territoire dans un délai de 7 jours ;

Alors que l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit un délai de 30 jours pour exécuter l'ordre de quitter le territoire auquel il peut être dérogé dans les cas visés au 3ème paragraphe.

En l'espèce, l'ordre de quitter le territoire délivré par la partie adverse en date du 05.04.2014 ordonne au requérant de quitter le territoire dans un délai de 7 jours, soit le 12.05.2014.

Or le paragraphe 1er de l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. »

Certes, le 3ème paragraphe de l'article 74/14 indique qu'il peut être dérogé au délai prévu au 1er dans un certain nombres de cas de figure. Cependant, dans la mesure où il ne s'agit que d'une possibilité ouverte à la partie adverse et qu'elle dispose dès lors d'une marge d'appréciation, celle-ci est tenue de motiver sa décision afin de permettre au destinataire d'en comprendre les motifs.

En l'espèce, la partie adverse n'a aucun moment motivé son choix de faire application du paragraphe 3ème de l'article 74/14.

En agissant de la sorte, elle a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs.

En ce qu'il ressort de la décision attaquée que la partie adverse n'a prêté aucune attention au droit au respect de la vie privée du requérant ;

Alors qu'elle savait que le requérant était en Belgique depuis de nombreuses années et a noué des liens très forts avec son entourage en Belgique.

Le champ d'application de l'article 8 précité, selon la Cour européenne des Droits de l'Homme, « ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto » (arrêt Marckx c/ Belgique du 13.06.1979 ; arrêt Keegan c/Irlande du 26.05.1994).

La notion de vie privée doit donc « au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (arrêt Niemetz c/ Allemagne du 16.12.1992 ; arrêt Halford c/ Royaume Uni du 27.06.1997).

L'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice de leur droit à la vie privée et familiale doit satisfaire. Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle :

- soit « prévue par la loi »,
- poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et
- soit « nécessaire dans une société démocratique », c.à.d. « justifiée par un besoin social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi ».¹

L'Etat a tout d'abord une « obligation négative » de respect de l'article 8, constituant en une interdiction d'ingérence, à moins que celle-ci soit justifiée au sens de l'alinéa 2 de l'article 8.

Par ailleurs, dans certaines circonstances, l'Etat a également une « obligation positive » de protéger la vie familiale de l'individu.²

En effet, s'agissant d'une première admission, ce que le requérant reconnaît être le cas en l'espèce, la CEDH a jugé qu'« il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH ».(CEDH, 28.11.1996 - Ahmut c. Pays-Bas).

Or, il ne ressort nullement de la décision attaquée, ni d'ailleurs du dossier administratif, que la partie défenderesse a eu le souci d'effectuer, au moment de prendre ladite décision, une mise en balance des intérêts en présence ou ait procédé à un quelconque contrôle de proportionnalité.

Dès lors, la partie défenderesse ne s'est pas livrée, avant de prendre sa décision à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et partant, a violé l'article 8 de la CEDH et manqué à son obligation de motivation formelle des actes administratifs (CCE, arrêt n° 117 713 du 27 janvier 2014)."

4.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter aanvoeren van de schending van artikel 23 van het BUPO-verdrag, zonder evenwel aan te geven op welke manier dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoeker een schending aanvoert van artikel 23 van het BUPO-verdrag.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in recht en in feite.

Met name wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op moment van de arrestatie, wat niet wordt betwist of weerlegd, zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 5 juli 2012, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier. In toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, wordt verzoeker als gevolg daarvan slechts een vrijwillige vertrektermijn van 7 dagen toegekend. Zijn betoog dat in de bestreden beslissing helemaal niet wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van de in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden bevel, zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.4. Vooreerst merkt de Raad op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen. (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling als volgt luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt evenmin een uitdrukkelijke motiveringsplicht in maar is een algemene bepaling die er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM wordt dan ook weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In casu dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde, in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

4.5. De verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn privéleven en belangenafweging heeft gemaakt of overgegaan is tot een proportionaliteitstoets. De gemachtigde was volgens verzoeker nochtans op de hoogte van het feit dat hij sinds vele jaren in België verblijft en dat hij in dit land hele sterke banden heeft met zijn omgeving.

Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu wordt noch in de bestreden beslissing, noch in de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een privéleven in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn middel gedeeltelijk opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betoogt dat de inmenging in zijn privéleven enkel toegelaten is indien deze bij wet is voorzien, één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM legitieme doelen nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De Raad wijst er echter op dat het in casu een eerste toelating betreft, nu verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, hetgeen hij overigens uitdrukkelijk bevestigt in zijn verzoekschrift. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, § 2 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad stelt vast uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.1., ongegrond werd verklaard, waarbij werd gemotiveerd dat onder meer het aangehaalde verblijf en de integratie van verzoeker, geen grond voor regularisatie vormden. Hieruit blijkt dat er naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met verzoekers privéleven en dat een belangenafweging en een proportionaliteitstoets hebben plaatsgehad. Samen met de ongegrondheidsbeslissing werd aan verzoeker een bevel betekend.

De verzoeker verwijst heden in zijn verzoekschrift enkel naar het feit dat hij sinds "vele jaren" in België verblijft en dat hij hier "hele sterke banden" heeft opgebouwd, maar hieruit blijkt niet dat naar aanleiding van het tweede bevel, dat nu wordt bestreden, er nood was aan een nieuwe belangenafweging of een proportionaliteitstoetsing. Verzoeker toont niet aan de gemachtigde in deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Voorts toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij zijn privéleven niet elders, of desgevallend in zijn land van herkomst, kan verderzetten. De verzoeker toont met zijn uiterst summier betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

Verzoeker toont derhalve met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die bestaan in het verderzetten van zijn privéleven in België, en de belangen

van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt noch blijkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend. De verzoeker toont in zijn verzoekschrift evenmin aan dat er in casu sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES